

af Loven af 8de April 1851 uden en nærmere Underfølgelse af dette Spørgsmaal. — Hvad de øvrige Endringsforslag angaaer, da finder jeg, at det Underændringsforslag, der er stillet under Nr. 1, under alle Omstændigheder vil være en Forbedring af Forslaget under Nr. 2, navnlig med Hensyn til Affattelsen; men jeg kan ikke nægte, at jeg er i nogen Tvivl om, hvorledes Udvalgets Stilling til Sagen egentlig skal være efter de mange forskellige og hinanden virkelig modsigende Anstuelser, der ere fremkomne. Paa den ene Side har det været en staaende Regel næsten hvert Aar ved Finantslovens første Behandling at opfordre Regjeringen til at sælge Skovene. Nu fremkommer Regjeringen med Forslag om at sælge saadanne Skove; fremkommer med et Forslag, som Udvalget efter samvittighedsfuld Overveielse har fundet velbegrunder og troer at kunne tilraade Thinget; men naar man nu skulde gaae ind paa de forskellige Anstuelser, som ere komne til orde, deels gennem Anbragender, som allerede foreligge, deels gennem Endringsforslag, hvis Mulighed er angiven, vil der i Grunden kun blive tilbage af dette hele Lovforslag den lille Eskbjerg Skov paa Falster og Ledøie Plantage, som begge tilforn forgjæves have været søgt bortsolgte med Fredskovsforpligtelse, samt circa 29 Tønder Land af den østlige Deel af Ørdrups Krat under 1ste Kjøbenhavn's Skovdistrikt og circa 21 Tønder Land af Geel Skov under samme Distrikt til Ekstaaet. Dette bliver da det hele Facit. Det forekommer mig virkelig bedst, at man maa være noget i Uklarhed om, hvad der egentlig er Thingets Mening med Hensyn til Salg af disse Statsejendomme, hvis alle disse forskellige Forslag skulde gaae igjennem. Jeg kan meget vel forstaae, at enkelte Medlemmer kunne finde det tvivlsomt, hvorvidt Buderupholms Skov netop i dette Døgn skulde sælges, da Jernbanen, som vil komme til at gaae derigjennem, vil kunne udøve Indflydelse paa den fremtidige Indtægt af Skoven; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at dette ikke kan være noget Nyt, thi for det Første har man jo allerede for flere Aar siden vidst, at Jernbanen vilde komme til at gaae der og komme der i en nær Fremtid, og der-

næst er det af Finantsministeren udtrykkelig udtalt i Motiverne til det foreliggende Lovforslag. Det fremgaaer af Motiverne, at Regjeringens Opmærksomhed er henvendt derpaa, og at Regjeringen netop troer at kunne opnaae en fordeelagtigere Pris paa Grund deraf; maastee hele Skovdistriktet slet ikke vilde være til at sælge, naar ikke denne Omstændighed laa for. Nu er jo Regjeringen, der ved at dette Lovforslag bliver til Lov, paa ingen Maade bunden til at sælge Buderupholms Skov eller noget andet Skovdistrikt, hvis den finder, at der ikke kan opnaaes en antagelig Pris, altsaa for Buderupholms Vedkommende en Pris, som staaer i et passende Forhold til de Fremtidsudsigter, som Jernbaneanlægget vil aabne for dette Distrikt; i et saadant Tilfælde vil Regjeringen naturligvis ikke sælge. Tager jeg Hensyn til de stadige Begjæringer, der her fremkomme, om at sælge af Statskovene, hvad der kan sælges, og paa den anden Side til, at det er bedre at overlade til Administrationen at skjønde, om en vis Pris er passende, end at den lovgivende Forsamling drøfter dette, saa forekommer det mig, at der ikke er Andet at gjøre end at gaae ind paa Lovforslaget, som det foreligger, og overdrage Regjeringen Sagens Udførelse, overladende den Ansvar for, hvorledes den benytter Loven. Den ærede Finantsminister udtalte sig vel ikke stærkt imod Forslaget under Nr. 2, men det forekommer mig vigtig nok, at Lovens Betydning, hvis dette Forslag vedtages, reduceres meget stærkt. Jeg har nemlig opfattet den høitærede Minister saaledes, at, hvis § 2 fik denne Affattelse, vilde det være lidet sandsynligt, at Skovene paa Falster bleve solgte efter det Alternativ, der tillader at sælge uden Fredskovsforpligtelse, og det Samme vilde være Tilfælde med Petersgaard's Skove; Regjeringen vil da sandsynligvis ikke sælge med Fredskovsforpligtelse, og den Omstændighed, at der i Loven, naar den affattes saaledes, staaer, at der kan sælges med eller uden Fredskovsforpligtelse, indeholder intet Vaand paa Regjeringen. Da nu derhos Fleertallet af Udvalgets Medlemmer nærer den bestemte Anstuelse, at man maa være meget forsigtig med at give Regjeringen Bemyndigelse til at sælge uden Fredskovsfor-